

Sygn. akt IV KKN 256/97

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 28 lutego 2001 r.

Sąd Najwyższy - Izba Karna w Warszawie
na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN – Tomasz Grzegorzczak

w sprawie **L. W.**

wobec której warunkowo umorzono postępowanie karne o czyny z art. 181 § 1
i 182 § 1 kk z 1969 r.

po rozpoznaniu kasacji obrońcy oskarżonej

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w K.

z dnia 12 lutego 1997 r., sygn. akt IX Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 24 czerwca 1996 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną obciążając oskarżoną
kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

U Z A S A D N I E N I E

Skarga kasacyjna także po rzędzie d.kpk mogła być wnoszona jedynie w razie wykazania naruszeń w postaci tzw. bezwzględnych powodów odwoławczych albo innego rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Skarga ta nie mogła odnosić się do ustaleń faktycznych. Tymczasem niniejsza kasacja formalnie stawiając zarzut obrazy prawa materialnego – powielając tu zresztą zarzut apelacyjny – faktycznie chce podważyć ustalenia faktyczne i ocenę dowodów. Sąd odwoławczy analizował już tę kwestię i przedstawił dlaczego uznaje za trafne oceny i ustalenia sądu I instancji (k. 122 – 123). Próba nadania takim zarzutom charakteru obrazy prawa nie może być akceptowana. Skargę tę uznać zatem trzeba za bezzasadną w sposób oczywisty, „przemyca” bowiem pod postacią zarzutu dotyczącego prawa materialnego chęć kwestionowania ustaleń, i to nie wskazując na zarzuty proceduralne, które mogłyby ewentualnie doprowadzić do rozważań w aspekcie dowolności ocen sądu. Kasację rozpoznaje się jednak tylko w granicach zarzutów (art. 473a d.kpk, art. 536 kpk). Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.